

Arrest

nr. 61 369 van 12 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CUYKENS, die loco advocaat O. NISTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 november 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 14 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 15 februari 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali uit Ferizaj en bent u Kosovaars staatsburger. U bent geboren met een genetische aandoening waardoor u zwakke beenderen heeft. Toen u vijf jaar oud was, viel u en brak u uw been. De dokter in Prishtinë legde u in het gips, maar de breuk genas niet juist. Omdat uw moeder oorspronkelijk uit Macedonië was, zochten jullie hulp bij dokters in Skopje en Ohrid. In Ohrid lag u een keer zes maanden en een andere keer twee jaar in het ziekenhuis. In het ziekenhuis in Ohrid verloor u uw evenwicht en brak u uw ander been. Toen er geen verbetering kwam in uw situatie, ging u in 1989 terug naar Skopje. De situatie in Macedonië werd echter onrustig en in 1990 keerden jullie naar Kosovo terug. U liet zich voor de oorlog in Kosovo van 1999 opnieuw in Prishtinë behandelen, maar daar wilden de Servische dokters u niet helpen. Na de oorlog kreeg u problemen met jonge Albanezen. U werd beledigd en vernederd omdat u invalide en Ashkali bent. U diende een vijftal keer klacht in maar de politie kon weinig ondernemen. Ze praatten enkel met de ouders, omdat het om minderjarigen ging. In 2003 trok u voor de behandeling van uw medisch probleem opnieuw naar Prishtinë. De dokters waren nu vooral etnische Albanezen. Dokter S.(...) nam foto's van uw beenderen en zou met collega's bespreken of een operatie mogelijk was. Ze zouden ook met u contact opnemen als er een mogelijkheid was om u naar het buitenland te sturen voor een behandeling. Uiteindelijk besloten ze dat een operatie in Prishtinë niet mogelijk was en kreeg u in 2005 een medisch attest met de aanbeveling een dergelijke operatie in het buitenland te laten uitvoeren. Dat ze een dergelijke behandeling in het buitenland niet voor u regelden, kwam omdat u geen etnische Albanees was. Voor etnische Albanezen deden ze immers veel meer moeite. De dokters in Prishtinë verwezen u naar het ministerie van Volksgezondheid door. In 2005 kreeg u daar de mededeling dat ze u misschien naar een ander land in de Balkan konden brengen, maar dat ze u daarvan op de hoogte zouden houden. Omdat u maar geen beslissing van het ministerie ontving, nam u zelf contact op. U kreeg te horen dat er eerst een commissie moest samenkomen om uw zaak te bespreken. Er moest ondermeer onderzocht worden of er voldoende financiële middelen waren. Ook kregen dringendere dossiers voorrang. Volgens u werd u niet geholpen omdat u geen kennissen had bij het ministerie van Volksgezondheid en omdat u geen Albanees bent. Omdat u in Kosovo niet de nodige medische zorg kreeg, besloot u op 3 november 2010 met de hulp van een vriend Kosovo te verlaten. Na een reis van twee dagen kwam u aan in België, waar u op 5 november 2011 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 19 maart 2010; enkele medische attesten uit Skopje en Ohrid, d.d. 24 oktober 1985, 16 april 1987, 29 mei 1987 en 3 februari 1989, over de behandeling van uw aangeboren aandoening; een medisch attest van het Universitair Ziekenhuis te Prishtinë, d.d. 26 april 2005, met een aanbeveling u in het buitenland te laten behandelen gezien de technische middelen voor een dergelijke behandeling in het ziekenhuis van Prishtinë niet voor handen zijn; en enkele foto's waaruit blijkt dat u een genetische aandoening heeft.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Kosovo verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming.

Vooreerst verklaarde u Kosovo te hebben verlaten omdat u er niet adequaat behandeld werd voor uw medische problematiek (CGVS, p. 5 e.v.). U lijdt sinds uw geboorte aan Osteogenesis Imperfecta, een genetische aandoening gekarakteriseerd door breekbare botten. Een genezing is niet mogelijk en een behandeling focust zich vooral op het verbeteren van de levenskwaliteit, o.a. door het uitvoeren van specifieke operaties (cfr. informatie bijgevoegd in het administratieve dossier). U verklaarde in dit verband op medisch vlak gediscrimineerd te worden. Na de oorlog in Kosovo werd u door de Albanese dokters niet goed behandeld wegens uw etnische origine. In tegenstelling tot etnische Albanezen voor wie de Albanese dokters alles regelden – etnische Albanezen werden ondermeer voor behandeling naar het buitenland gestuurd –, kreeg u niets. Ook op het ministerie van Volksgezondheid werd u niet geholpen. U had er immers geen kennissen en als Ashkali werd u niet geholpen (CGVS, p. 7-12). Er dient evenwel op gewezen te worden dat u deze (doorgedreven) discriminatie in de gezondheidszorg niet aannemelijk gemaakt heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de periode 2003-2005 drie keer naar een ziekenhuis in Prishtinë kon gaan en dat u daar met dokter S.(...) kon spreken. Men nam er foto's van uw benen, de dokter beloofde u uw medische toestand met zijn collega's te bespreken en te zien wat de mogelijkheden waren voor een operatie. Uiteindelijk bleek – zoals tevens uit het attest van het Universitair Ziekenhuis van Prishtinë blijkt – dat men van oordeel was dat u vijf operaties nodig had, maar dat men in Prishtinë technisch niet in staat was de operaties uit te voeren (CGVS, p. 10). Hieruit blijkt dan ook niet meteen dat men wegens uw etnische origine de operaties niet wenste uit te voeren. Dit wordt bovendien bevestigd door de op het Commissariaat-

generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de Ashkali zowel in Prishtinë als in Ferizaj **volledige toegang hebben tot de gezondheidszorg**. Wel is het zo dat Roma, Ashkali en Egyptenaren door de hoge kosten problemen in de toegang tot gezondheidszorg kunnen ondervinden. Etnische Albanezen hebben evenwel dezelfde problemen. Dat u op het ministerie van Volksgezondheid niet geholpen werd, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt. Het betreft hier immers een blote bewering, die niet door concrete elementen ondersteund wordt. Naast het feit dat u geen enkel document ter staving van dit door u aangehaalde probleem neerlegde, blijkt uit uw verklaringen bovendien dat u een invaliditeitsuitkering ontving (CGVS, p. 3). Uw bewering is voorts moeilijk in overeenstemming te brengen met de hieronder geciteerde informatie (cf. infra) waaruit blijkt dat het beleid van de Kosovaarse overheid veeleer gericht is op de integratie van de RAE-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. Bovenstaande bevindingen nopen er dan ook toe te besluiten dat de door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Daarnaast verklaarde u dat u in Kosovo werd uitgelachen, beledigd en vernederd, dat u geduwd werd en dat men zelfs eens op u urineerde. U vermoedde dat u zo gepest werd, omdat u Ashkali en invalide bent (CGVS, p. 5). Deze problemen zijn evenwel onvoldoende om beschouwd te kunnen worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u wel vijf keer naar de politie stapte in het kader van de door u aangehaalde pesterijen, maar dat de politie u als Ashkali niet ernstig nam (CGVS, p. 6). Dat u als Ashkali wegens uw etnische origine niet geholpen werd, is evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo en dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten zowel bereid als in staat zijn om bescherming aan de minderheden te verlenen. Dit wordt overigens bevestigd door uw verklaring dat de politie wel degelijk met de ouders van uw belagers ging praten. Dat de politie niet meer kon doen, was echter te wijten aan hun minderjarigheid (CGVS, p. 6).

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een

vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de RAE-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de RAE. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Bovendien blijkt dat er in Kosovo organisaties, zoals de multi-etnische NGO Little people of Kosovo zich bezighouden met de verdediging van de rechten van mindervaliden. U heeft hierop echter nooit beroep gedaan (CGVS, p. 7). Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Ze bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw medische situatie. Deze staan hier echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig “middel” maakt verzoeker gewag van een schending van artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker merkt op dat hij verklaard heeft Kosovo te hebben verlaten omdat hij er niet adequaat werd behandeld voor zijn

medische problematiek. Hij stelt dat hij in Kosovo niet wordt geholpen omdat hij een Ashkali is en geen etnisch Albanees. Met betrekking tot de opvatting van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij ook als etnische Ashkali de volledige toegang heeft tot de gezondheidszorg, merkt hij op dat hij niet van mening is dat hij geen toegang heeft tot de gezondheidszorg, doch wel dat hij niet wordt geholpen zoals een etnisch Albanees. Etnische Albanen worden immers naar het buitenland gestuurd voor behandeling wanneer zij in hun geboorteland niet kunnen worden geholpen, maar deze mogelijkheid wordt, zo meent verzoeker, etnische Ashkali of etnische Roma niet snel geboden. Verzoeker spreekt in dit verband van discriminatie. Het is, zo meent hij, geen discriminatie op grond van medische problemen, doch wel op basis van de etnische afkomst. Verzoeker meent in die zin dat artikel 14 van het EVRM geschonden is. Hij citeert vervolgens dit artikel en werpt op dat de Kosovaarse overheid discriminerend optreedt. Verzoeker betoogt voorts dat het feit dat hij in Kosovo niet geholpen kan worden, toestaat te concluderen dat bij een terugkeer zijn leven in gevaar is. Hij voegt eraan toe dat zijn leven in gevaar is doordat de Kosovaarse overheid discrimineert op basis van de etnische afkomst. Verzoeker merkt vervolgens op dat hij in Kosovo werd uitgelachen, beledigd en vernederd. Waar de commissaris-generaal in dit verband heeft gesteld dat ook Roma, Ashkali en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie en dat hij ook andere mogelijkheden heeft om hulp te bekomen in Kosovo, oppert verzoeker dat deze mogelijkheden weliswaar op papier bestaan, maar dat het in de niet praktijk zo is. Wanneer een Ashkali, een Roma of een Egyptenaar bij de politie een klacht neerlegt tegen een Albanees en de politieagent ook een Albanees is, *“werd niet de klacht verder reiken tot de bevoegde instantie”*. Er dient, aldus verzoeker, dan ook te worden besloten dat hij geen bescherming kan krijgen van de Kosovaarse overheid en dat bij een terugkeer naar Kosovo zijn leven in gevaar is.

2.2. Aangezien verzoeker in zijn middel inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.3. Vooreerst wordt erop gewezen dat artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig kan aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Bovendien maakt verzoeker niet duidelijk welke discriminatie door de bestreden beslissing in het leven zou worden geroepen.

2.4. Verzoekers bewering slachtoffer te zijn van discriminatie op het vlak van de gezondheidszorg omwille van zijn etnische origine wordt geenszins ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. Uit het meest recente medisch attest dat verzoeker heeft neergelegd, meer bepaald dat van 26 april 2005 (stuk 10, Documenten, medisch attest Pristina), blijkt dat het Orthopedisch Ziekenhuis van Pristina technisch niet in staat is om de operatie(s) uit te voeren die verzoeker gezien zijn medische toestand nodig heeft en dat hem wordt aanbevolen om een dergelijk type van operatie in het buitenland te laten uitvoeren. Aldus blijkt niet dat verzoeker op medisch vlak in Kosovo wordt gediscrimineerd tegenover de etnische Albanen die, zo beweert hij, veel eerder dan etnische Ashkali of etnische Roma naar het buitenland worden gestuurd voor een medische behandeling wanneer de behandeling in eigen land niet voldoet. Uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal dat hij in de periode tussen 2003 en 2005 drie keer naar het ziekenhuis in Pristina is gegaan, dat hij er met dokter S. heeft gesproken, dat ze foto's van zijn benen hebben genomen, dat voormelde dokter hem zei er nog een keer met de andere artsen over te spreken om te zien wat de mogelijkheden waren voor een operatie en dat hij uiteindelijk te horen kreeg dat zij niets voor hem konden doen, alsook uit het door hem in dit verband neergelegde attest dat hij in het ziekenhuis kreeg op het ogenblik dat hij te horen kreeg dat men niets voor hem kon doen, blijkt geenszins dat men verzoeker niet wenst te behandelen/opereren omwille van zijn etnische afkomst, doch enkel dat het Orthopedisch Ziekenhuis van Pristina niet over de technisch vereiste middelen beschikt om dergelijke operaties uit te voeren. Verzoeker maakt zijn beweerde persoonlijke problemen van discriminatie op het vlak van de gezondheidszorg allerminst aannemelijk.

2.5. Ook uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat Ashkali zowel in Pristina als in Ferizaj volledige toegang hebben tot de gezondheidszorg. Het is wel zo dat Roma, Ashkali en Egyptenaren door de hoge kosten problemen kunnen ondervinden in de toegang. Dit geldt echter evenzeer voor de etnisch Albanese bevolking in Kosovo. Verzoeker weerlegt deze informatie niet waardoor niet zonder meer kan worden aanvaard dat er sprake is van discriminatie op het vlak van de (de toegang tot) gezondheidszorg voor Ashkali in Kosovo.

2.6. Met betrekking tot de overige vervolgingsfeiten merkt de Raad op dat daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag conform artikel 48/3, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet):

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een *“minimum level of severity”* bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162).

Door op zeer algemene wijze te beweren dat hij niet op bescherming vanwege de Kosovaarse overheid kan rekenen, die er enkel in theorie zou zijn, doch niet in de praktijk, en dat zijn leven bij een terugkeer naar Kosovo in gevaar is, gaat verzoeker geheel voorbij aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat de problemen die hij in het kader van zijn asielaanvraag inroept, met name het feit dat hij in Kosovo zou uitgelachen, beledigd, vernederd en geduwd zijn geweest en dat men eens op hem zou geürineerd hebben, bezwaarlijk beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) of een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker brengt niets in tegen deze vaststelling van het Commissariaat-generaal waardoor ze gehandhaafd blijft en de Raad ze tot de zijne maakt.

2.7. In dit verband dient er tevens op te worden gewezen dat verzoekers kritiek als zouden er enkel op papier, doch niet in de praktijk voldoende beschermingsmogelijkheden bestaan vanwege onder meer de Kosovaarse politie, niets meer is dan een blote bewering die verzoeker met geen enkel concreet objectief element weet te staven. Deze loutere bewering is niet bij machte de objectieve, zeer gedocumenteerde en uiterst gedetailleerde informatie te weerleggen die aan het administratief dossier werd toegevoegd, die afkomstig is van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse alsook van meerdere vertegenwoordigers van de Roma-, Ashkali- en Egyptische gemeenschap zelf, die ook door het Commissariaat-generaal zelf werd verzameld tijdens een missie naar Kosovo in september 2009 en waaruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder Kosovo Police (KP), European Union Rule of Law Mission (EULEX) en Kosovo Force (KFOR), aan de minderheden geboden wordt als toereikend wordt beschouwd. Er wordt ook opgemerkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij in Kosovo geen problemen had met de autoriteiten en dat hij niet weet wat EULEX, oftewel de internationale organisatie waar men een klacht kan indienen wanneer men van oordeel is dat de Kosovaarse politie of het gerecht niet voldoende kan helpen, is en wat zij juist doet (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13/01/2010, p. 3,6 en 7). Uit verzoekers verklaringen blijkt ook dat de politie bij elke klacht die hij indiende in verband met de pesterijen door jongeren met de ouders van die jongeren ging spreken. De politie zei niets meer dan dat te kunnen doen, aldus verzoeker, omdat het om minderjarigen gaat (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13/01/2010, p. 6). Verzoeker kan dus niet simpelweg stellen dat Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo enkel op papier bescherming vanwege de autoriteiten kunnen genieten.

2.8. Tot slot wordt opgemerkt dat wat de subsidiaire bescherming betreft de bewijslast op de asielzoeker rust. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoeker brengt geen concrete elementen aan ter staving van zijn vraag om subsidiaire bescherming. Met de blote bewering dat *“zijn leven in gevaar is wanneer hij naar Kosovo terug*

verstuurd is" toont hij niet in het minst aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 14 van het EVRM. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN